

Ἔχεις καὶ τρέπους Ἀγγλικούς, ἔχεις κι' ὄρθα φακόλα,
καὶ σχιδία, πὺν παϊούνα, ἴπὸν νου σου καρμπόλα,
ἔχεις φασκιάς γιὰ φάσκωμα τῆς ἀδειας μας κοιλίας,
ἀλλ' ἔχεις ἴπὸν κατακλωσρὸ καὶ κλώνους τῆς ἰλθας,
κι' εἶσαι τὸ φῶρε τῶν Ρωμηῶν, τὰ κάρτα μας κι' ἡ τζόγια,
κι' ἔχεις καὶ τσίτουλα γερὴ παχιά νὰ κόβης λόγια.

Στοὺς μῆσα κι' ἔξω δανειστὰς ὑπόσχεται σθερμαίς
κι' ὄσα τοὺς πῆς τὰ χάθουνε σὰν χαζομπουκιές,
καὶ μῆς ἴπὸν πικρά τὴν πολλὰ τὰ λόγια σου τὰ τόσα
ὡσὰν μελομακάρουνα γλυκαίνουνα κάθε γλώσσα,
καὶ γίνονται γιὰ μὴ στιγμὴ ἀσήμερι καὶ διαμάντια
καὶ τρέχουν ἀπ' τὸ στόμα μας σὰν ζάχαρι καὶ κάντια.

Ἀφέντη μου, πεντάφεντα, κι' Ἑγγλιζικὴ μουστάρδα,
ἔχεις καὶ καταπράσινη καὶ κόκκινη κονκάρδα,
ἀλλ' ἔχεις καὶ παράσημα παρηγοριὰ τοῦ μέλλοντος,
τὸν ἦλιον τὸν δύνουτα μετὰ τοῦ ἀντέλλοντος,
ἔχεις καὶ τὸ παράσημο τοῦ αἵτου τοῦ μαύρου,
μάχης καὶ μπόλοιο χαρτί τοῦ Γεωργίου Σταύρου.

Ἔχεις μουστάρκι κι' ἄλογα ἴπὸν μύλο σου νὰ ζεῦγης
κι' ἴνακ ντροβὰ νὰ τὸν γυρῆς καὶ τόκουε νὰ μαζεύγης,
πετάλια κι' αὐγοτάραχα μᾶς τῶς Μεσολεγγίτικα
καὶ τριβίε τοῦ Δραγουμῆς σου μὴ σκόρδα Μεγαρίτικα
τῶν μισιλλήνων τὰ στραβὰ γιὰ νὰ μὴ εἰ βασικάνουνα
καὶ στοκορίαι Ἰγρηγορα εἰ δανειστὰ σὲ κάνουν.

Καλήμερα, Καλήμερα, καὶ πάντα Καλήμερα,
κι' ἄς τὸν καλημερίσωμε τὸν Ἄρσο τὸν ἄστειρα.
Μὲ εἶνα δὲν θὰ γίνομε μουρλοζήγεις, ἀφέντη,
καὶ χρυσοδιάρροια πᾶθαμε σὰν ἀπῆμα ραβίντι,
κι' ἴδω ποῦ τραγουδήσαμε πιπλιε νὰ κατιντήση
κι' οὔτε καναγιας ἐλεγκτῆς ποτὲ νὰ ζεμτίση.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Εἶπε ποῦ λὲς ἴπὸν Βαλτατζῆ ὁ Γεωργίος ὁ Μελάς :
εὐὲν πᾶνομε τὴν Ἄλεπου ; ... καὶ τάχα τὸ γελᾷς ; ο
κι' εὐθὺς ὁ κόμοις ὁ καλὸς ὀσκούθη ἴπὸ ποδῆρι
κι' ἄλογα Ἰλιμιντρίζαν κι' ἔγκάρζιαν γαϊδάρι,
καὶ πόθος νίκης φλογερὸς ἐκόλαξε ἴπὸ στήθη
κι' ἀπὸ τοὺς στύλους τοῦ Διὸς ἔξελίθησαν τὰ πλήθη,
κι' ἐκ βᾶθρον ἐκλονίζοντο τὰ κλασικὰ ἰδῶφα,
μ' ἐκεῖνο δὲ τὸ δεκλετὸ τῆς Ἄλεπου συνάρι
ἴσαν καὶ ζῆνοι Προσβουταὶ καὶ ὀσποιναι μεγάλαι,
ἡ Ζήτα Ψῆ κι' ἡ Κάπα Χι κι' ἡ Σίγμα Βῆτα κι' ἄλλαι,
ὅπου τῆς δόλιας μᾶς καρδιάς στραγγίζουνα σὰν σρουγγάρια
κι' ἡμέρα νυκτα βαζοῦνε τοὺς σκύλους ἴπὸν ἀγγάρια.
Ἐν τούτοις τὰ σπυρῶνια των οἰ κυνηγὸ ἐκτύπησαν,
ἀλλ' ἴπο κι' ὁ Διάδοχος παρὼν μὲ τὴν Πριγκηπίσσαν,

κι' ὄλοι σγῆδον οἱ Πριγκηπτες, ἴπῃσις κι' ἡ Μαρξία,
καὶ κάθε φροῦτο τῆς Αὐλῆς καὶ τῆς τιμῆς κυρία.
Μόνον ὁ εἰρκὴς Βασιλεὺς καθόλου δὲν ἔβρανε
γχατὶ ἐκρουλόγησε καὶ λὲν πᾶς κοῦρα κάνει,
ἀλλ' ὅμως κι' ἡ Βασίλισσα ἴπὸν συνάρι δὲν ἴπο
καὶ καθεμία ὀσποιναι μεγάλας ἰλουπίτο,
καὶ τὸν κλήρουε ἔβρανε χωρὶς νὰ βγάλου λῆξι
νὰ ὀδῶνε πορὸς τὸ πρόσωπο τῆς Ἄλεπου θὰ παίξη,
κι' ἴπὸ τοῦ Βάσσου τὸν υἱὸν ἐπῆλαχι ὁ κλήρος
καὶ κατεγεροκρότησε καθεὶς σπαθατος ἡμῶς,
καὶ τίλος πάντων, Περικλῆ, ἴδῶθη τὸ σημεῖον
νὰ τρέξουν πέρα ἴπὸν Δαφνὶ πρὸς τὸ Φρονοκομείον,
κι' ὁ Βάσσος πρῶτος ἔβρανε, τὸ γέρας τοῦ ἀγόνου,
καὶ πᾶς τοῦ Ραλλου-Πίπτερ Οὐσσάρου καὶ Δραγῶνος
παρηκοῦσθι, Περικλῆ, τὴν Ἄλεπου πηλάκα,
κι' ἴπουν κι' ἔγω ἴπὸν παρδάλι γαϊδούρα μου καθόλα,
καὶ κορδωμένους πῆγαινα μαρὶ μὲ τοὺς ἰπποῖτας
φορὸν γχατὰ κόκκινη κι' ἄσπρο βῶδι καὶ μπότης,
καὶ γιὰ νὰ βρῶ τὴν Ἄλεπου ἴπὸν κι' ἐκαὶ Ἰγρηζία
καὶ δεξιά κι' ἀριστερά τὰ ἴχνη τῆς ἰμῆριας,
ἀλλὰ τοῦ κακού καθεμῆρα περὶν τοποθεσία
γχατὶ μὲ τούτοις τῆς βροχιάς καὶ μὲ τὴν ὑγρασία
ἔβρανε καὶ τὰ ρουθῶνια μου συνάρι τοῦ ἰακῶλου
καὶ μουρῶδα τῆς Ἄλεπου δὲν ἔβρανε καθόλου.
Κι' ἡμέρα κάπως σκυθρωπὴ καὶ συννεφωδῆς ἴπο
καὶ σγῆδον εἰς τὴν Βουλὴν σορὸν ἐσῆθηται
περὶ τῆς γνησιότητος ἰμυροκῶν σημάτων,
ὀπότεν, φίλε Περικλῆ— ὡ θαῖμα τῶν ὀσμῶτων—
φωνὴν μεγάλην κι' ἤχηρὰν ἀπὸ μακρὰν ἀκού
πᾶς ἐπῆσε τὴν Ἄλεπου μὴ κυρία Κούν.
Τούτοῦν εἶναι τόνομα τῆς εὐγενούς συμβίας
τοῦ Γραμματέως τῆς κλεινῆς Αὐστριακῆς Προσβίας.

Π.—Αὐτὴ λοιπὸν τὴν ἐπῆσε ;

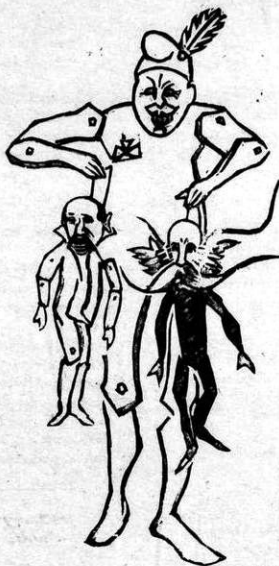
Φ.—

Αὐτὴ...

Π.—

Ἀκούε ἐκαὶ

νὰ πᾶση καὶ τὴν Ἄλεπου μὲ Κούν Αὐστριακὴν ;
Φ.—Καὶ τότε τὰ τρεχάματα ὄλ' οἱ Ζουβῆσι ἔβρανε
καὶ τὸ σπουδαῖον γεγονός ἴπὸν Βῆνικα τῆλεγράφησαν,
ὁ δ' Αὐτοκράτωρ, Περικλῆ, γι' αὐτὸ ὑπερέβρανε,
οὐ μὴν ὑπερέβρανε Ἀψέουργοι καὶ Μαγάρου,
διότ' ἡ Κούν, ἀπόγονος Αὐστριακῶν Μαγάρου,
κατῶρθε τὴν Ἄλεπου νὰ πᾶση ἄρον ἄρον
ἴπὸν γῆν αὐτὴν, ποῦ τρέπαιε παντοῦ τὴν ἀλιακόνου
κι' αὐτὰ τὰ βυζαντινὰ τὴν Ἄλεπου τσακόνου.
Ἐγὼ δ' αὐτὰ, βρὶ Περικλῆ, προσίπουν εἰς τὰ πλήθη :
αὐτὸ γένος τὸ Ἑλληνικὸν καὶ παλιν προσεβλήθη,
κι' ἀφοῦ ἀφῆσαν τὴν Κούν τὴν Ἄλεπου νὰ πᾶση
βεβαίως τούτο εἰ κακὸ μεγάλο θὰ ζεπᾶση,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς γιὰ τὸ συμβᾶν αὐτὸ
δὲν θὰ ἴμωρηθε δάνειον νὰ βρῆ μὴδὲ λερτὸ.
Καλὴ μᾶς ἰρελίμει κυρὰ ζενιγενῆς...
κρίμα ποῦ δὲν τὴν ἐπῆσε κερμῖα Ἑλληνίς...
ἀμὲν τί κούναγι λοιπὸν ἡ μάνα σας, κυρίαίς,
ὅταν ἀφίπενε τὴν Κούν νὰ κᾶνη φασορλαίς ;
κι' ἀφοῦ ἐκείνη μοναχὴ τὴν Ἄλεπου ἰστακῶσε
τὴν δόξαν καὶ τὴν πίστιν μᾶς ἀφῆκουσε ἔχαντάκωσι.
Χαράμι πῆντε κι' αὐτὸ τὸ γάλα τῆς ἀνδρείας...
κρίμα ποῦ λέγεσθε Ρωμηάις... τῶς σας καὶ πάλι στυ...
τὸ γέρας ἰσπερήθε ἀγῶνος ἴπυλουτοῦ...
Κρίμα ἴπὸν Ἑλληνίκοις τῆς μᾶνας καὶ τῆς κορπῆς
ἡ Κούν τῆς καταντροπῆσας... ὡ τίμωρα ! ὡ μῆρα !...
κρίμα ποῦ μεγαλώσατε ἴπὸν δοξασιμὸ γῶμα
ἀφοῦ κι' αὐτὴν τὴν Ἄλεπου δὲν πᾶνετε ἀκόμα,

‘Ο Φασουλής ιδέχθη τὰ φρόδια του σουφρόνον
τους άνω μποναμάδες διά τόν νέον χρόνον.

κρίμα σι σας, άρχόντισια και δίσπονισια τραναί,
άφου γιά μίαν Άλεπού δέν είσθε ίκαναί,
κρίμα και ’στους γεννήτορας και ’στην πτωχήν πατρίδα,
πού ’κρίμασι άπάνω σας τήν κάθε της ίπείδα,
δικαίως δέ τό γένος μας οι ξίνου άδικούν
διότι βλέπουν έξαφνα νικήτριαν τήν Κούν,
κι’ ούτε ποτέ θά πληρωθούν οι πόθ’ οι πρό αίωνων
έν δέν φανήτε άξιαί τών πάλαι Άμαζόνων
κι’ έν τήν αισχύνην σας αύτήν ποτέ δέν αποπλύνετε
κι’ επάνω εις τά τρόπαια της Άλεπούς δέν κλίνετε.»
Αυτά μέ γλώσσα, Περικλή, έλάλησα γενναίαν
κι’ ιθρήνησα πικρότατα τήν έντροπήν τήν νέα,
άλλ’ όμως κι’ ή γαϊδάρα μου πολύ μέ συνεκίνει
κι’ έχάρηζε, βρέ Περικλή, λυπητέρα κι’ εκείνη,
πού ’νόμιζε πως έκλεισε μέ τόν όξύν της θρήνον
τό άίσχος τών άρσενικών και θηλυκών Έλλήνων.
Και τότε τήν κυρίαν Κούν ό κόσμος συνεχάρη
κι’ ιδέχθη τήν υπόκλησιν του κάθε καβαλάρη,
και προσεφέρθησαν ποτά και μπόλικα γλυκούματα
κι’ έγύφισαν εις τό Δαρφι μέ χίλια όπό τσακίσματα,
άλλά δέν είχαν μουσική, μηδέ καμμιά κιθάρα,
κι’ ίβαλαν τσιγαρόχαρτο σέ μιά παλγοστατάρα,
κι’ έτσι βαστούσαν, Περικλή, τόν χρόνο του χορού
και δέν έγόρευε κανείς μπυστόν ’στά κουτούρου,
μά κι’ οι τρελλοί έγόρευαν μέσ ’στου Δρομοκαίτη
και χαλασμός ίγινότο και ’στου Ζωαρή τό σπήτι,

κι’ ό Τσιριγότης μέ τρελλών ποικίλην σανοδοίαν
’στό Άι-λάφι ίδιγνε μακρόν ζουρλουανόδιαν.
Κι’ όμως μετ’ έξάφνης γιά τήν Αυστριακήν
και μίαν στήλην έστησαν άναθηματικήν
κι’ έπίγραψαν διά γλωσσών πολλών και διαφόρων
εις τούτον τόν περιβλεπτον κι’ άγιασμίον χώρον,
όπου πολλοί της Μιχαλούς χρεώσται κατοκούν,
συνελαβε τήν Άλεπού ή Βαρονίς ή Κούν,
τάς ξένας καταπλήξασα κι’ ιθαγενείς κυρίας
πρός αίσχος του Έλληνισμού και όδξαι της Αυστριας.»
‘Εγώ δέ πρώτος έσπευσα μέ τήν σπουδήν μου όλην
και τό κατόρθωμα της Κούν άνήγγιλα ’στην πόλιν,
κι’ εκ της τρεχάλας της πολλής καταμεσης του όρόμου
νά σκάσω εικινόδουσα ’στον φορογαϊδάρο μου,
ώς εκ του τάγους έσκασε ’στές όνου του τήν μάχην
κι’ ό άναγγελίας τήν λαμπράν του Μαραθώνος μάχην.
Και θλίψις και κατήφεια ’στην πόλιν διεχύθη
κι’ ό Βασίλεις σαν τάκουσε κι’ εκείνος έλυπήθη,
άλλ’ είπε κι’ ή Βασίλισσα σαρδώνιον γελώσα
: κριμα που δέν τήν έπιξασε καμμιά κυρία Ρώσσα.»
Κι’ έγύρισαν της Άλεπούς οι γάυροι κυνηγοί
και μέ τών ίσπων τάς όπλάς έσειετο ή γή,
και Άμαζόνων μερικών Έξιλώθησαν φουστάνια,
κι’ έλεηλάτησαν πτωχού άνθρώπου τά μπυστάνια,
και τώρα ό ζημιωθείς δικαίως θά φωνάξη
κι’ ίσως ’στό Δικαστήριον όγρήγορα έναξη

καὶ τὸν σεπτὸν Διάδοχον μετ' ὧν τὸν Πριγκιπῆν γιὰ τὸ καταράνισαν μὲ τῶλογα τὸν κληρὸν.

Ἄφου τοιαύτ' ἀνήγγελα ὄρω ἀστραπητῶν καὶ φθάνω μὲ τὰ τέσσαρα ὅτ' ἵσαν ὁδὸν γιὰ νὰ δεχθῶ τοὺς ροβίρους τῆς Ἀλεπούς, Οὐλάνοῦ, ποὺ μὲ πομπὴν ἰπστέρων εἰς τὰς ἰσπερῶνας, κ' ἰδαφραῖος, Περικλῆ, τὴν κεφαλὴν ποὺ κλίνων τοιαύτα ὅτ' ὁ Διάδοχος προσέειπε Κωνσταντίνον :

« Διάδοχε, ποὺ καβάλαζε τῆς ἀστραπῆς τὸ ἄτι, παρατηρῶ μετὰ χαρᾶς πῶς ἔχθησαν κομμάτι, κ' ἄρχισεν τὸ ποῦαρι σου ὀλίγον νὰ κτυπᾷ κ' εἰσαι πολὺ λαοφιλῆς κ' ἔπου σου λένε πᾶς.

Συνμειλλᾶσαι κρατερός μὲ ἱπποτῶν ὄμιλους, ποὺ μάχονται μὲ τὰς ακιὰς καὶ τοὺς ἀνεμομύλους, κ' ἔπου κυττάξης ἄλεπού τὴν βραῖες ὅτ' ὁ σημάδι καὶ τριχύν ὄλοι πῖσασο σὰν τὸν στραβῶς ὅτ' ἂν Ἀδῆ, κ' εἰς θήρας μὲ τοὺς ἐγγενεῖς ἐξίρξισαι φιδάρξ καὶ φαινισαι πραγματικῶς πᾶς ἐνεργεῖς καὶ ὄφες, κ' ἰγὼ μ' αὐτὴν τὴν ὄρασι σου σφριγῶ καὶ συγκινοῦμαι κ' ὄσο αἰ βλέπω νὰ ἔχνηξας τόσο βαθεῖα κοιμῶμαι. Ὅπως καὶ πρὶν οὐδέτερος δὲν καθίσαι ὅτ' αὐγὰ σου καὶ τὰ μπουστάνια μερικῶν χαλᾶς μὲ τέλγοιὰ σου, ὄμως γι' αὐτὸ, Διάδοχε, ποσῶς μὴν ἐνογῆσαι, ὅσῳ τι Διάδοχος παρακαλῶ θὰ εἰσαι, σὰν δὲν ἔμπορξες ἔτ' ἔριππος ἢ τριχύν ἰρ' ἀμαξῆς ὀλίγων ὑπὸκων σου μπουστάνια νὰ ρημάξῃς ;

Ἄλλ' ὄμως χαιρέτε καὶ εἰς, ἰπτότα Γρεναζέροι, ποὺ τὸ Δαρνὶ τοὺς ἄθλους σας κ' ὁ Τσιριγῶτης ἔξισαι. Γιὰ ὅτε κορφετὰ σπαθῆ! ... γιὰ ὅτε μακελλάρηδες ! ... ὄλοι σὰν Ἀη - Γεωργητῶς ὀμιλῶν καβαλλάρηδες... χαρὰ ὅτ' ἡς νύρας τῆς τρανῆς, ποὺ θὰ γλυκοφιλήσετε, χαρὰ ὅτ' ἡς προίκαις, ποὺ αἰγὰ θὰ ξεροκοκκαλίσετε... ὅτ' αὐτερωτὰ σας ἔλογα ἰδῶρθαι σιωθῆτες... χαρὰ ὅτους Σακαράκηδες ... φτοῦ ! νὰ μὲ βασκαθῆτε... ὅταν μὲ τίτοιο κῶρυθος κορδῶνος ἐζουρῶ νομῶς πῶς γυρίζετε ἀπὸ τὸ Βατερώ. Εἶς μου ! ... ποῖον ἱπποτῶν καὶ σταυροφόρων σμῆνος ! ... ἄχ ! ποῦναι τῶρα, βρὲ παιδιὰ, ὁ Πινδάρου ἐκείνος, ὁ φάλλον μὲ τὰς φόρμιγγας τοὺς Ὀλυμπιονίκαις, ποὺ δὲν ἐδέκτοντο ποτὶ πολυταλάντους προίκαις ; Τῶρα αἰ θῆλω, Πινδάρει, μπροστά μου νὰ προβᾶλῃς νὰ δῶμαι πῶς τοὺς κυνηγοῖς τῆς Ἀλεπούς θὰ φάλῃς. Πρὶς κ' οἱ ἀρχαῖοι καλαίστα κ' οἱ τοὺς Πινδάρου λῆροι κ' ἂν τὰ μπουστάνια ἔγαλασαν τοὺς φουκαρὰ τοὺς Κύρη, κ' ἂν ἀνακρίρ' ἢ μέλλουσα τὸ ἔθνος ἱστορία, πῶς ἐπῆξαι τὴν Ἀλεπού Ἀστραπῆ κυρία, ἀλλ' ὄμως, Σακαράκηδες, αὐτὸ δὲν μὰς περαξίει, μηδὲ ὅτ' αὐλοκάρδεις σας νὰ βάλετε μαράξαι, καὶ θ' ἀντιεῖλη χαρὰ γιὰ περιφανοῦς ἡμέρας, ποὺ θὰ τὴν πᾶσουν καὶ Ρωμμηξῆς ἐκ τῆς μεγάλῃς σφαιρας, καὶ τότε πᾶς ἄλλοκαπὶ θὰ βουβαθῆ σαλιάραι κ' ἡμαῖς θὰ ὄφαι, βρὲ παιδιὰ, τὴν ὄξαι μὲ χουλιάραι. »

Αὐτὰ τοὺς εἶπα, Περικλῆ, καὶ τόκωφα κομπουρὶ καὶ τέλογα τῶν ἱπποτῶν σὰν μῖπκῶν μὲς ὅτ' ἀλοῦρι κουδενιζῆσαν κρυφὰ κρυφὰ στρωμῆνια ὅτ' ἡν ἀράδα κ' αὐτὰ τοὺς εἶπε μὲ ἡν ἡν κ' Ἀράπικη φοράδα :

« Τί θριαμβος καὶ σήμερα καὶ τρελλοπανηγύρι ! ...

γιὰ Μαζιάμ ἀπέμειναν τὰ κτήματα τοῦ Κύρη, καὶ τῶρ ἀποκρίμωσαν ἐκείνος θὰ γυρέφῃ καὶ μ' ἐπίδοσει ἀγῶων τοὺς κυνηγοῖς θὰ ρεῖφῃ. Ἐνῶθ μόνον ἐδῶ αἰ μάχαις δὲν θὰ ἔργουσι, μόνον οὐραῖς τῆς Ἀλεπούς σφῆξαι θὰ κυνηγοῖμαι, κ' οὐδὲ πολίμου γύρω μας δὲν θὰ σφριζῶν βόλια καὶ θὰ ρημάξωμαι πτωχῶν ἀνθρώπων περιδῶμα, κ' οὐδὲ ραχτὴ πτόκος κ' οὐδ' ὄπως θὰ μὲ λειπῇ, γιὰτι καὶ εἰς γνωρίζετε, ἀκούραστοί μου ἴπποι, πῶς ἢ Αὐλῆ τοὺς πάντοτε φιλήσυχους ἰράνην καὶ μοναχὰ τὴν Ἀλεπού προῶρισταὶ νὰ πᾶνῃ. Αὐτὰ τοὺς εἶπε ἢ φορᾶς Οὐσοῦραου καβάλαρῃ, ὁ δὲ Μάλας τὸν Βαλτατζῆ ἐκ μίσησιν συνεχάρῃ, καὶ τὸν Μάλας ὁ Βαλτατζῆς, κ' ἠσπάσθησαν ἀλλήλους, κ' ἔπ' ὄλας ἰθαυμάσθησαν τὰς φίλας καὶ τοὺς φίλους, κ' ἰγὼ σὰν ἀντικούτουσος τῆς ἀριστοκρατίας ἐξίφρασαι καὶ πρὸς τοὺς δῶθ θεματῶς εὐχαριστίας. Καὶ Βαρονίεις τῶν Ρωμῶν μὲ τὰ ἴηλά τακῶναι τὴν ἔξην Βαρονία Κῶν τὴν ἔθαλαν. Ὅτ' ἡν κοῦναι, καὶ τὴν κοῦνοῦσαν ἰθαυρὰ κ' ἔκαμ' ἐκείνη νῆνα τῆς κ' ἔχάρῃ κ' ὁ Βαρόνος Κῶν κ' ὁ κύρης τῆς κ' ἡ μάννα τῆς. Καὶ τῶρα αἰ σὰν βᾶναουσος, μικρὸς καὶ κακομοῖρξς τὸ ὄλα αὐτὰ, βρὲ Περικλῆ, βεβῆσις θὰ μὲ δέιρῃ. Π. Καλὰ ποὺ τὸ καταλαβῆς ὅτι θὰ ὄφες μπυρντῶν κ' ὄραι κλωστοῖς ὅτ' αἰσῶν καὶ ματσουκίαις ὅτ' ὄραχ.

Συγχαρητήριον θεομῶν πρὸς ἕνα φίλτατον ἡμῶν.

Ὁ φίλτατος ὁ Ροῦκῆς ὁ τῆς « Ἐφημερίδος » τὴν Λίξαν Ὀδοσείας ἠραβωνίσθη χαιρῶν, χαριστῶν τὴν κόρη τὴν ὄφην καὶ τὸ ἴδος, καὶ μ' ἀρετὰς μεγάλαις ἐκ τῶν στανωτιῶν. Μόνον ἀγνὴ ἀγάπη ὅτ' ὄζιγος παραστῆσαι κ' ὄρασιον χρόνων ἔρος χρυσῶς στεφανῶνος πλέκει... μ' αὐτοὺς τοὺς ἀραβῶνας ἔχῆρῃ καὶ ἰγὼ καὶ εἰ εὐχῶν μωριῶν τοὺς ὑπερῶλογο.

Καὶ ὄλίγους ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Στρατηγὴ συλλογῆ λαμπρᾶ, σφριγῶντος μουσολῆπτου, ἐν ἢ κ' ὁ Ἔρωσις κ' ἡ Φυχὴ ποὺ ἔλαβε τὸ γίρας, κ' ἰσάτως ἐτυγεν ἐκεί ὅτ' ἡν χωρᾶν τῆς Αἰγύπτου τῆς γενικῆς ὑδοχοξῆς τῆς μάλλον θερμοτῆρας. Τῶμος κομῶς πολυκοῦμος σὰν γάσκου ψυμῆ καὶ πίντε φράγκα μοναχὰ τοῦ τόμου ἢ τιμῆ.

Νῶν Ἡμερολόγιον τῶν Κυριῶν ποικίλων, πολῦτιμον καὶ ὅτ' ἔσχημον καὶ εἰς τῶραϊον φύλον, δικαίως ἀρθῶμενον μὲ τὰ καλὰ βιβλία κ' ἀντὶ ὄραχμῆς πολυκοῦμος ὅτ' ἀβιλοπρωταῖα.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν εἶς κῶνον — πῶς ὅτ' αὐτῆς μου ἀνέθη,
ὅτ' ἡν Νεάπολιν ἐπέκῶ — κ' ἀπὸ τοῦδῃ συνεραῖς
μὲ ἐνοδοξῶς ἐπέθη, — ἐδῶ ὅτ' ἔδῃ τρεῖς ὅτ' ἔδῃ,

μὲ Χρῆστον μὲ μᾶλλον — μὲ μετὰ ὀλοδοξῆ,
καὶ μὲ ἔρα θῆκος ἔρα, — ποῦται ἄλλοτε μαμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου « Κορινθῆς » τῆς καλῆς, ὁδῶς τοῦ Προσπετιῶν κοινωρῶς πολῶς.